

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 10. ledna 2019¹

Věc C-507/17

**Google LLC, právní nástupkyně Google Inc.
proti
Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL),
za účasti
Wikimedia Foundation Inc.,
Fondation pour la liberté de la presse,
Microsoft Corp.,
Reporters Committee for Freedom of the Press a dalších,
Article 19 a dalších,
Internet Freedom Foundation a dalších,
Défenseur des droits**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Státní rada, Francie)]

„Řízení o předběžné otázce – Osobní údaje – Dosah práva na odstranění odkazu z výsledků vyhledávání – Rozsudek ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google, C-131/12 – Odstranění odkazu z výsledků vyhledávání na doménových jménech s koncovkou odpovídající členskému státu, ze kterého byl vyslán požadavek, nebo na doménových jménech vyhledávače, která svou koncovkou odpovídají národním mutacím tohoto vyhledávače, ve všech členských státech“

I. Úvod

1. Tato žádost Conseil d'État (Státní rada, Francie) o rozhodnutí o předběžné otázce navazuje na rozsudek Google Spain a Google² a Soudnímu dvoru umožní upřesnit územní působnost směrnice 95/46/ES³. Je obecně známo, že Soudní dvůr v uvedené věci zakotvil „právo být zapomenut“, na jehož základě se jednotlivci může za určitých podmínek domoci toho, že provozovatel vyhledávače odstraní z výsledků vyhledávání internetové odkazy. V projednávané věci má Soudní dvůr upřesnit územní dosah odstranění odkazu z výsledků vyhledávání a určit, zda ustanovení směrnice 95/46 vyžadují odstranění odkazu z výsledků vyhledávání na celostátní, celoevropské či celosvětové úrovni.

2. V projednávané věci navrhu Soudnímu dvoru odstranění odkazu z výsledků vyhledávání na celoevropské úrovni tak, aby provozovatel vyhledávače měl povinnost odstranit odkazy z výsledků vyhledávání zobrazených na základě požadavku na vyhledávání vyslaného z místa nacházejícího se v Evropské unii.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

3 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355).

II. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Směrnice 95/46

3. Cílem směrnice 95/46 je podle jejího článku 1 ochrana základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich soukromí, v souvislosti se zpracováním osobních údajů, a dále odstranění překážek bránících volnému pohybu těchto údajů.

4. Článek 2 směrnice 95/46 stanoví, že „pro [její] účely se rozumí:

- a) ‚osobními údaji‘ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné [fyzické] osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity;
- b) ‚zpracováním osobních údajů‘ (‚zpracování‘) jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace;

[...]

- d) ‚správcem‘ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jakýkoli jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účel a prostředky zpracování určeny právními a správními předpisy na úrovni jednotlivých států či Společenství, je možné určit správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení právem jednotlivých států nebo Společenství;

[...]

- h) ‚soulasem subjektu údajů‘ jakýkoli svobodný, výslovný a vědomý projev vůle, kterým subjekt údajů dává své svolení k tomu, aby osobní údaje, které se jej týkají, byly předmětem zpracování.“

5. Článek 3 téže směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů, jakož i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny.“

6. Článek 4 téže směrnice, nadepsaný „Použitelné vnitrostátní právo“, stanoví:

„1. Každý členský stát použije na zpracování osobních údajů vnitrostátní ustanovení, která přijme na základě této směrnice, pokud:

- a) zpracování je prováděno v rámci činností provozovny správce na území členského státu; pokud je stejný správce usazen na území několika členských států, musí přijmout opatření nezbytná pro dodržování povinností stanovených použitelným vnitrostátním právem každou ze svých provozoven;

[...]

7. V kapitole II oddíle I směrnice 95/46, nadepsaném „Zásady pro kvalitu údajů“, se v článku 6 stanoví:

„1. Členské státy stanoví, že osobní údaje musejí být:

- a) zpracovány korektně a zákonným způsobem;
- b) shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní, a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Další zpracování pro historické, statistické nebo vědecké účely není považováno za neslučitelné, pokud členské státy poskytnou vhodná ochranná opatření;
- c) přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na účely, pro které jsou shromažďovány a/nebo dále zpracovávány;
- d) přesné, a je-li to nezbytné, i aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření, aby nepřesné nebo neúplné údaje s ohledem na účely, pro které byly shromažďovány nebo dále zpracovávány, byly vymazány nebo opraveny;
- e) uchovávány ve formě umožňující identifikaci subjektů údajů po dobu ne delší než je nezbytné pro uskutečnění cílů, pro které jsou shromažďovány nebo dále zpracovávány. Členské státy stanoví vhodná ochranná opatření pro osobní údaje, které jsou uchovávány po dobu delší, než je uvedeno výše pro historické, statistické či vědecké účely.

2. Dodržování odstavce 1 zajistí správce.“

8. V kapitole II oddíle II směrnice 95/46, nadepsaném „Zásady pro oprávněné zpracování údajů“, se v článku 7 stanoví:

„Členské státy stanoví, že zpracování osobních údajů může být provedeno pouze pokud:

[...]

- f) je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, za podmínky, že nepřevyšují zájem nebo základní práva a svobody subjektu údajů, které vyžadují ochranu podle čl. 1 odst. 1.“

9. Článek 12 téže směrnice, nadepsaný „Právo na přístup“, stanoví:

„Členské státy zaručí každému subjektu údajů právo získat od správce:

[...]

- b) podle daného případu opravu, výmaz nebo blokování údajů, jejichž zpracování není v souladu s touto směrnicí, zejména z důvodů neúplné nebo nepřesné povahy údajů;

[...]

10. Článek 14 téže směrnice, nadepsaný „Právo subjektu údajů na námitku“, stanoví:

„Členské státy přiznávají subjektu údajů právo:

- a) alespoň v případech uvedených v čl. 7 písm. e) a f) vznést kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací námitku proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají, ledaže vnitrostátní právo stanoví jinak. Je-li námitka oprávněná, nesmí se zpracování zahájené správcem těchto údajů nadále týkat;

[...]“

11. Článek 28 téže směrnice, nadepsaný „Orgán dozoru“, zní:

„1. Každý členský stát pověří jeden nebo několik orgánů veřejné moci na svém území dohledem nad dodržováním předpisů přijatých členskými státy na základě této směrnice.

[...]

3. Každý orgán dozoru má zejména:

- pravomoci provádět šetření, jako například pravomoc přístupu k údajům, které jsou předmětem zpracování, a shromažďovat veškeré informace nezbytné pro splnění svého úkolu dozoru;
- pravomoci účinně zasáhnout, jako například nařídít blokování, výmaz nebo zničení údajů nebo dočasně nebo trvale zakázat zpracování [...];

[...]

Proti rozhodnutím orgánu dozoru, která dala vzniknout stížnostem, je možné využít opravný prostředek k soudu.

4. Na orgán dozoru se může obrátit jakákoli osoba nebo sdružení zastupující tuto osobu se žádostí týkající se ochrany svých práv a svobod v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Dotčená osoba je informována o způsobu vyřízení své žádosti.

[...]

6. Nezávisle na vnitrostátním právu, které se použije na dané zpracování, je orgán dozoru oprávněn vykonávat na území vlastního členského státu pravomoci, které mu byly uděleny v souladu s odstavcem 3. Každý orgán může být vyzván, aby vykonával své pravomoci na žádost orgánu jiného členského státu.

Orgány dozoru vzájemně spolupracují v míře nezbytné pro plnění svých úkolů, zejména výměnou veškerých užitečných informací.

[...]“

2. Nařízení (EU) 2016/679

12. Nařízení (EU) 2016/679⁴ se podle svého čl. 99 odst. 2 použije od 25. května 2018. Článek 94 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že směrnice 95/46/ES se zrušuje s účinkem od téhož dne.

13. Článek 17 tohoto nařízení, nadepsaný „Právo na výmaz („právo být zapomenut“)“, zní:

„1. Subjekt údajů má právo na to, aby správce bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, které se daného subjektu údajů týkají, a správce má povinnost osobní údaje bez zbytečného odkladu vymazat, pokud je dán jeden z těchto důvodů:

- a) osobní údaje již nejsou potřebné pro účely, pro které byly shromážděny nebo jinak zpracovány;
- b) subjekt údajů odvolá souhlas, na jehož základě byly údaje podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nebo čl. 9 odst. 2 písm. a) zpracovány, a neexistuje žádný další právní důvod pro zpracování;
- c) subjekt údajů vznese námitky proti zpracování podle čl. 21 odst. 1 a neexistují žádné převažující oprávněné důvody pro zpracování nebo subjekt údajů vznese námitky proti zpracování podle čl. 21 odst. 2;
- d) osobní údaje byly zpracovány protiprávně;
- e) osobní údaje musí být vymazány ke splnění právní povinnosti stanovené v právu Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje;
- f) osobní údaje byly shromážděny v souvislosti s nabídkou služeb informační společnosti podle čl. 8 odst. 1.

2. Jestliže správce osobní údaje zveřejnil a je povinen je podle odstavce 1 vymazat, přijme s ohledem na dostupnou technologii a náklady na provedení přiměřené kroky, včetně technických opatření, aby informoval správce, kteří tyto osobní údaje zpracovávají, že je subjekt údajů žádá, aby vymazali veškeré odkazy na tyto osobní údaje, jejich kopie či replikace.

3. Odstavce 1 a 2 se neuplatní, pokud je zpracování nezbytné:

- a) pro výkon práva na svobodu projevu a informace;
- b) pro splnění právní povinnosti, jež vyžaduje zpracování podle práva Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje, nebo pro splnění úkolu provedeného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen;
- c) z důvodů veřejného zájmu v oblasti veřejného zdraví v souladu s čl. 9 odst. 2 písm. h) a i) a čl. 9 odst. 3;
- d) pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu či pro statistické účely v souladu s čl. 89 odst. 1, pokud je pravděpodobné, že by právo uvedené v odstavci 1 znemožnilo nebo vážně ohrozilo splnění cílů uvedeného zpracování;
- e) pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků.“

4 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1), a oprava (Úř. věst. 2018, L 127, s. 2).

14. Článek 18 nařízení 2016/679, nadepsaný „Právo na omezení zpracování“, stanoví:

„1. Subjekt údajů má právo na to, aby správce omezil zpracování, v kterémkoli z těchto případů:

- a) subjekt údajů popírá přesnost osobních údajů, a to na dobu potřebnou k tomu, aby správce mohl přesnost osobních údajů ověřit;
- b) zpracování je protiprávní a subjekt údajů odmítá výmaz osobních údajů a žádá místo toho o omezení jejich použití;

[...]

- d) subjekt údajů vznesl námitku proti zpracování podle čl. 21 odst. 1, dokud nebude ověřeno, zda oprávněné důvody správce převažují nad oprávněnými důvody subjektu údajů.

2. Pokud bylo zpracování omezeno podle odstavce 1, mohou být tyto osobní údaje, s výjimkou jejich uložení, zpracovány pouze se souhlasem subjektu údajů, nebo z důvodu určení, výkonu nebo obhajoby právních nároků, z důvodu ochrany práv jiné fyzické nebo právnické osoby nebo z důvodů důležitého veřejného zájmu Unie nebo některého členského státu.

3. Subjekt údajů, který dosáhl omezení zpracování podle odstavce 1, je správcem předem upozorněn na to, že bude omezení zpracování zrušeno.“

15. Článek 21 téhož nařízení, nadepsaný „Právo vznést námitku“, v odstavci 1 stanoví:

„Subjekt údajů má z důvodů týkajících se jeho konkrétní situace právo kdykoli vznést námitku proti zpracování osobních údajů, které se jej týkají, na základě čl. 6 odst. 1 písm. e) nebo f), včetně profilování založeného na těchto ustanoveních. Správce osobní údaje dále nezpracovává, pokud neprokáže závažné oprávněné důvody pro zpracování, které převažují nad zájmy nebo právy a svobodami subjektu údajů, nebo pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků.“

16. Článek 85 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zpracování a svoboda projevu a informací“, stanoví:

„1. Členské státy uvedou prostřednictvím právních předpisů právo na ochranu osobních údajů podle tohoto nařízení do souladu s právem na svobodu projevu a informací, včetně zpracování pro novinářské účely a pro účely akademického, uměleckého či literárního projevu.

2. Pro zpracování pro novinářské účely nebo pro účely akademického, uměleckého či literárního projevu členské státy stanoví odchylky a výjimky z kapitoly II (zásady), kapitoly III (práva subjektu údajů), kapitoly IV (správce a zpracovatel), kapitoly V (předávání osobních údajů do třetí země nebo mezinárodní organizací), kapitoly VI (nezávislé dozorové úřady), kapitoly VII (spolupráce a jednotnost) a kapitoly IX (zvláštní situace, při nichž dochází ke zpracování osobních údajů), pokud je to nutné k uvedení práva na ochranu osobních údajů do souladu se svobodou projevu a informací.

3. Každý členský stát ohlásí Komisi právní ustanovení, která přijme podle odstavce 2, a bez prodlení jakékoliv následné novely nebo změny týkající se těchto ustanovení.“

B. Francouzské právo

17. Směrnici 95/46 provádí do francouzského práva loi n° 78-17 du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés (zákon č. 78-17 ze dne 6. ledna 1978, o informačních technologiích, souborech a svobodách; dále jen „zákon ze dne 6. ledna 1978“).

III. Skutkový stav a původní řízení

18. Rozhodnutím ze dne 21. května 2015 předsedkyně Commission nationale de l'informatique et des libertés (Národní komise pro informační technologie a svobody, dále jen „CNIL“) vyzvala společnost Google LLC, aby v rámci vyhovění žádosti fyzické osoby o odstranění odkazů na webové stránky ze seznamu zobrazených výsledků vyhledávání provedeného podle jejího jména provedla toto odstranění na všech verzích doménového jména svého vyhledávače.

19. Společnost Google této výzvě nevyhověla a odstranila dotčené odkazy jen z výsledků zobrazených na základě vyhledávání prováděných z těch verzí svého vyhledávače, jejichž doménové jméno odpovídalo některému z členských států Unie.

20. CNIL dále považovala za nedostatečné navrhované doplňkové opatření tzv. geo-blockingu (zeměpisného blokování) provedené společností Google po vypršení lhůty uvedené ve výzvě, jež spočívalo ve vyloučení možnosti přístupu ke sporným výsledkům vyhledávání provedeného podle jména dotčené osoby z IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna ve státě jejího bydliště, a to bez ohledu na konkrétní mutaci vyhledávače použitou uživatelem internetu k vyhledávání.

21. CNIL shledala, že Google uvedené výzvě v určené lhůtě nevyhověla, a tak jí rozhodnutím ze dne 10. března 2016 uložila zveřejněnou sankci ve výši 100 000 eur.

22. Návrhem podaným ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) se Google domáhá zrušení tohoto rozhodnutí.

23. Conseil d'État (Státní rada) v tomto řízení připustila vedlejší účastenství Wikimedia Foundation Inc., Fondation pour la liberté de la presse, Microsoft Corp., Reporters Committee for Freedom of the Press a dalších, Article 19 a dalších, jakož i Internet Freedom Foundation a dalších s tím, že tyto subjekty doložily dostatečný zájem na zrušení napadeného rozhodnutí.

24. Conseil d'État (Státní rada) poukazuje na to, zpracování osobních údajů prováděné vyhledávačem provozovaným společností Google spadá s ohledem na činnosti reklamy a prodeje reklamního prostoru vyvíjené ve Francii prostřednictvím její dceřiné společnosti Google France do působnosti zákona ze dne 6. ledna 1978, který do francouzského práva provádí směrnici 95/46.

25. Conseil d'État (Státní rada) dále konstatuje, že vyhledávač provozovaný společností Google má různé mutace doménových jmen lišících se geografickými koncovkami, aby přizpůsobil zobrazené výsledky vyhledávání specifikům, zejména jazykovým, různých zemí, v nichž působí. Pokud je vyhledávání provedeno z „google.com“, Google v zásadě automaticky přesměrovává toto vyhledávání na doménové jméno s koncovkou odpovídající zemi, u níž se na základě identifikace IP adresy uživatele předpokládá, že z ní přichází požadavek na vyhledávání. Uživatel internetu však může bez ohledu na svoji polohu provádět vyhledávání na jiných doménových jménech vyhledávače. Mimoto je nesporné, že i když se mohou výsledky vyhledávání lišit podle doménového jména, ze kterého je prostřednictvím vyhledávače prováděno vyhledávání, odkazy zobrazené ve výsledcích vyhledávání pocházejí ze společné databáze a indexace.

26. Conseil d'État (Státní rada) má za to, že vzhledem k tomu, že z francouzského území jsou dostupná všechna doménová jména vyhledávače společnosti Google a tato jednotlivá doménová jména jsou vzájemně prostupná, jak dokládá zejména výše zmíněné automatické přesměrování, a že navíc jsou *cookies* (soubory cookie) přítomny na jiných mutacích vyhledávače než na té, na které byly původně uloženy, musí být na tento vyhledávač, který byl ostatně předmětem jediného ohlášení u CNIL, nahlíženo pro účely použití zákona ze dne 6. ledna 1978 tak, že provádí jediné zpracování osobních údajů. Z toho podle jejího názoru vyplývá, že zpracování osobních údajů vyhledávačem provozovaným společností Google je prováděno v jedné z jejích provozoven, a sice Google France, usazené na francouzském území, takže se na něj vztahuje zákon ze dne 6. ledna 1978.

27. Google v řízení před Conseil d'État (Státní rada) tvrdí, že sporná sankce je důsledkem nesprávného výkladu ustanovení zákona ze dne 6. ledna 1978, která provádějí čl. 12 písm. b) a čl. 14 písm. a) směrnice 95/46, na jejichž základě Soudní dvůr v rozsudku v rozsudku Google Spain a Google⁵ uznal „právo na odstranění odkazu z výsledků vyhledávání“. Podle společnosti Google z tohoto práva nutně nevyplývá, že by sporné odkazy měly být odstraněny bez zeměpisného omezení na všech doménových jménech jejího vyhledávače. CNIL navíc tím, že se rozhodla pro tento výklad, porušila zásady zdvořilosti a nevměšování se uznané mezinárodním právem veřejným a nepřiměřeně zasáhla do svobod projevu, informací, komunikace a tisku zaručených zejména článkem 11 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

IV. Předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

28. Conseil d'État (Státní rada) dospěla k závěru, že v této argumentaci vyvstává několik problematických otázek výkladu směrnice 95/46, a proto se rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba ‚právo na odstranění odkazu‘, jak je zakotvil [Soudní dvůr] ve svém rozsudku [Google Spain a Google⁶] na základě ustanovení čl. 12 písm. b) a čl. 14 písm. a) směrnice [95/46], vykládat v tom smyslu, že provozovatel vyhledávače je povinen v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu provést toto odstranění na všech doménových jménech svého vyhledávače tak, aby se sporné odkazy již neobjevovaly, bez ohledu na místo, ze kterého je vyslán požadavek na vyhledávání podle jména žadatele, včetně míst, která se nacházejí mimo územní působnost směrnice [95/46]?”
- 2) V případě záporné odpovědi na tuto první otázku je třeba ‚právo na odstranění odkazu‘, jak je zakotvil [Soudní dvůr] ve svém výše citovaném rozsudku, vykládat v tom smyslu, že provozovatel vyhledávače je povinen v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu odstranit sporné odkazy ze zobrazených výsledků vyhledávání podle jména žadatele pouze na doménovém jménu, které odpovídá státu, o kterém se má za to, že z něj byl vyslán požadavek na vyhledávání, nebo obecně na doménových jménech vyhledávače, která svou koncovkou odpovídají národním mutacím tohoto vyhledávače, ve všech členských státech Evropské unie?
- 3) Kromě povinnosti uvedené v [e druhé otázce], je třeba ‚právo na odstranění odkazu‘, jak je zakotvil Soudní dvůr Evropské unie ve svém výše citovaném rozsudku, vykládat v tom smyslu, že provozovatel vyhledávače je v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu povinen odstranit sporné odkazy prostřednictvím techniky tzv. ‚geo-blockingu‘ (zeměpisné blokování) z výsledků vyhledávání provedeného podle jména oprávněného z ‚práva na odstranění odkazu‘ spuštěného z IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna ve státě jeho bydliště, nebo také obecně z IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna v jednom z členských států, v nichž se uplatní směrnice [95/46], a to bez ohledu na doménové jméno použité uživatelem internetu, který provádí vyhledávání?“

29. Písemná vyjádření předložily Google, CNIL, Wikimedia Foundation, Fondation pour la liberté de la presse, Reporters Committee for Freedom of the Press a další, Article 19 a další, Internet Freedom Foundation a další, Défenseur des droits (veřejný ochránce práv), a také francouzská, irská, řecká, italská, rakouská a polská vláda a Evropská komise.

30. Všichni tito zúčastnění – s výjimkou veřejného ochránce práv a italské vlády – a Microsoft byli vyslechnuti na jednání konaném dne 11. září 2018.

5 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

6 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

V. Analýza

31. Předběžné otázky položené předkládajícím soudem se netýkají výkladu ustanovení nařízení 2016/679, nýbrž výkladu ustanovení směrnice 95/46. Uvedeným nařízením, které je použitelné ode dne 25. května 2018⁷, byla přitom uvedená směrnice zrušena s účinkem k těmto dnem⁸.

32. Vzhledem k tomu, že podle francouzského správního práva procesního se podle všeho na řízení použije právní předpis, který byl platný v době vydání napadeného rozhodnutí, je v původním řízení nepochybně použitelná směrnice 95/46. Soudní dvůr tedy musí poskytnout výklad ustanovení uvedené směrnice.

A. K první předběžné otázce

33. Podstatou první otázky, kterou Conseil d'État (Státní rada) položila Soudnímu dvoru, je, zda provozovatel vyhledávače musí v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu z výsledků vyhledávání odstranit tento odkaz na všech doménových jménech svého vyhledávače tak, aby se sporné odkazy již neobjevovaly, a to bez ohledu na místo, ze kterého byl vyslán požadavek na vyhledávání podle jména žadatele.

34. CNIL, veřejný ochránce práv, jakož i francouzská, italská a rakouská vláda poukazují na nezbytnost účinné a úplné ochrany práva na ochranu osobních údajů, zaručeného v článku 8 Listiny, a na užitečný účinek práva na odstranění odkazu z výsledků vyhledávání vyplývajícího z čl. 12 písm. b) a čl. 14 prvního pododstavce písm. a) směrnice 95/46, přičemž tvrdí, že pro zajištění účinnosti těchto práv je nutná povinnost odstranit odkaz z výsledků vyhledávání na celosvětové úrovni. Takový je podle všeho i názor „pracovní skupiny pro ochranu osobních údajů zřízené podle článku 29“⁹ vyjádřený v jejích „pokynech k provádění rozsudku [Google Spain a Google¹⁰]“ ze dne 26. listopadu 2014¹¹ (dále jen „pokyny“). Tato skupina totiž uvádí, že „[m]á-li být zajištěna plná účinnost práv subjektů údajů, jak je definuje rozsudek Soudního dvora, rozhodnutí o vymazání se musí provádět tak, aby byla zaručena účinná a úplná ochrana práv subjektů údajů a aby nebylo možné právní předpisy EU obejít. V tomto smyslu nelze za dostatečný prostředek k uspokojivému zaručení práv subjektů údajů podle rozsudku považovat [odstranění odkazu z výsledků vyhledávání] pouze z domén EU, protože uživatelé obvykle k vyhledávání používají své vnitrostátní domény. V praxi to znamená, že by se [odstranění odkazu z výsledků vyhledávání] mělo vždy týkat všech relevantních domén včetně domény.com“¹².

35. Naproti tomu Google, Wikimedia Foundation, Fondation pour la liberté de la presse, Reporters Committee for Freedom of the Press a další, Článek 19 a další, Internet Freedom Foundation a další, jakož i irská, řecká a polská vláda a Komise v podstatě tvrdí, že zavedení práva na celosvětové odstranění odkazu z výsledků vyhledávání na základě unijního práva by bylo neslučitelné se samotným unijním právem i s mezinárodním právem veřejným a představovalo by nebezpečný precedens nabádající autoritářské režimy, aby také vyžadovaly celosvětové provádění jejich cenzurních rozhodnutí.

36. Myšlenka celosvětového odstranění odkazu z výsledků vyhledávání se může jevit jako lákavá díky své ráznosti, jasnosti, jednoduchosti a účinnosti. Já mám ovšem vůči ní výhrady, neboť bere v potaz jen jednu stranu mince, a sice ochranu údajů jednotlivce.

7 – Podle čl. 99 odst. 2 nařízení 2016/679.

8 – Viz čl. 94 odst. 1 nařízení 2016/679.

9 – Po vstupu nařízení 2016/679 v platnost byla tato pracovní skupina nahrazena Evropským sborem pro ochranu osobních údajů (viz článek 68 a čl. 94 odst. 2 nařízení 2016/679).

10 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

11 – K dispozici na adrese: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp225_fr.pdf.

12 – Viz bod 7 pokynů.

1. K rozsudku *Google Spain a Google*

37. Východiskem mé analýzy je rozsudek *Google Spain a Google*¹³.

38. V tomto rozsudku není určen zeměpisný dosah odstranění odkazu z výsledků vyhledávání. Obsažena v něm však je řada poznatků, konkrétně k otázce územní působnosti směrnice 95/46, které v projednávané věci zasluhují pozornost.

39. Jednou z otázek bylo, za jakých podmínek se směrnice 95/46 použije z územního hlediska na zpracování osobních údajů prováděné v rámci činnosti takového vyhledávače, jako je Google Search, který je provozován společností Google Inc., mateřskou společností skupiny Google, jejíž sídlo se nachází ve Spojených státech.

40. V této souvislosti Soudní dvůr – na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice 95/46, který coby kritérium stanoví, že „zpracování [osobních údajů] je prováděno v rámci činnosti provozovny správce na území členského státu“ – rozhodl, že územní působnost směrnice 95/46 zahrnuje případy, kdy provozovatel internetového vyhledávače zřídí v členském státě pobočku nebo dceřinou společnost určenou k podpoře prodeje a k prodeji reklamního prostoru nabízeného tímto vyhledávačem, která zaměřuje svou činnost na obyvatele tohoto členského státu (jako je *Google Spain* nebo v projednávané věci *Google France*)¹⁴.

41. Soudní dvůr tak odmítl argument společností *Google Spain a Google Inc.*, podle kterých není dotčené zpracování osobních údajů prováděno „v rámci činnosti“ *Google Spain*, nýbrž výhradně společností *Google Inc.*, která zřejmě provozuje Google Search bez jakéhokoli zásahu ze strany společnosti *Google Spain*, jejíž činnost se omezuje na poskytování podpory reklamní činnosti skupiny Google, která se liší od jejích služeb poskytovaných vyhledávačem.

42. V této souvislosti Soudní dvůr upřesnil, že cílem směrnice 95/46 je zajistit účinnou a úplnou ochranu základních práv a svobod fyzických osob, zejména práva na soukromí, ve vztahu ke zpracování osobních údajů a že výraz „v rámci činnosti“ nelze vykládat restriktivně¹⁵. Z článku 4 směrnice 95/46 navíc podle Soudního dvora vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel stanovením obzvláště široké územní působnosti zabránit tomu, aby jakákoli osoba mohla být vyloučena z jí zaručené ochrany a aby docházelo k obcházení této ochrany¹⁶.

2. K místu, ze kterého je vyslán požadavek na vyhledávání

43. Stejně jako v projednávané věci stála i ve věci *Google Spain a Google*¹⁷ ve sporu v původním řízení společnost Google¹⁸ coby žalobkyně proti státnímu úřadu pro ochranu údajů¹⁹ a předmětem sporu bylo rozhodnutí tohoto úřadu.

13 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

14 – Rozsudek ze dne 13. května 2014, *Google Spain a Google* (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 60 a bod 2 výroku).

15 – Viz rozsudek ze dne 13. května 2014, *Google Spain a Google* (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 53).

16 – Viz rozsudek ze dne 13. května 2014, *Google Spain a Google* (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 54).

17 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

18 – Konkrétně *Google Spain SL a Google Inc.*

19 – Španělský státní úřad pro ochranu údajů ve věci *Google Spain a Google* a CNIL v projednávané věci.

44. Rozsudek *Google Spain a Google*²⁰ se ovšem jednoznačně soustředí na osobu, jejíž osobní údaje mají být chráněny. Soudní dvůr upřednostnil práva této osoby. Perspektiva osoby, která hledá informace, byla v tomto rozsudku zmíněna jen okrajově²¹. Soudní dvůr tak v důsledku toho, že se zmínil jen o „zobrazeném seznamu výsledků vyhledávání provedeného podle jména osoby“, neupřesnil, v jakém rámci bylo vyhledávání provedeno, kým a odkud.

45. Ustanovení směrnice 95/46 mají tedy sice za cíl chránit základní práva – podle článků 7 a 8 Listiny – osoby „vyhledávané“ a posléze „zmíněné v odkaze ve výsledcích vyhledávání“, avšak nijak neřeší otázku územního dosahu odstranění odkazu z výsledků vyhledávání. V těchto ustanoveních ani v rozsudku *Google Spain a Google*²² se například neuvádí, zda je třeba s požadavkem na vyhledávání zadaným ze Singapuru zacházet jinak než s požadavkem zadaným z Paříže či z Katovic.

46. Mám za to, že je nutné rozlišovat podle toho, z kterého místa je vyhledávání spuštěno. Na požadavky na vyhledávání vyslané z místa mimo území Unie by se odstranění odkazu z výsledků vyhledávání nemělo vztahovat.

a) K územnímu rozsahu působnosti směrnice 95/46

47. Podle čl. 52 odst. 1 SEU se Smlouvy vztahují na všech 28 členských států²³. Území členského státu vymezuje vnitrostátní právo a mezinárodní právo veřejné²⁴. Článek 52 odst. 2 SEU doplňuje, že územní působnost Smluv je vymezena v článku 355 SFEU²⁵. Mimo toto území se unijní právo v zásadě nemůže uplatňovat, a tedy na jeho základě ani nemohou vznikat práva a povinnosti.

48. Vyvstává tedy otázka, zda oblast působnosti směrnice 95/46 z nějakého zvláštního důvodu přesahuje výše zmíněné zeměpisné hranice, tedy zda ustanovení této směrnice musí být vykládána natolik široce, že vyvolávají účinky i za těmito hranicemi.

49. Mám za to, že nikoli.

50. Je pravda, že existují určité situace, ve kterých jsou extrateritoriální účinky v unijním právu přípustné.

51. Jak zdůrazňuje i francouzská vláda, podle ustálené judikatury v oblasti práva hospodářské soutěže skutečnost, že se podnik, jenž se účastní protisoutěžní dohody nebo se dopouští protisoutěžního jednání, nachází ve třetí zemi, nebrání uplatnění unijních pravidel v oblasti hospodářské soutěže podle článků 101 a 102 SFEU, jestliže taková dohoda nebo takové jednání vyvolává účinky na účinky na území Unie²⁶.

20 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

21 – Stejně jako perspektiva osoby, která je původně zveřejnila. Viz také mé stanovisko ve věci C-136/17, G. C. a další (Odstranění odkazu na citlivé údaje z výsledků vyhledávání), přednesené téhož dne jako toto stanovisko, bod 67.

22 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

23 – Zmíněné ustanovení potvrzuje obecnou zásadu mezinárodního práva veřejného, podle níž mezinárodní organizace nedisponují svým vlastním územím, nýbrž sestávají z území svých členských států. Viz Kokott, J., „Artikel 52 EUV“, v Streinz, R. (ed.), *EUV/AEUV*, Beck, 2. vyd., Mnichov 2012, bod 1.

24 – V tomto ohledu viz také rozsudek ze dne 29. března 2007, Aktiebolaget NN (C-111/05, EU:C:2007:195, bod 54), ve kterém Soudní dvůr v souvislosti s článkem 299 ES, nyní článkem 355 SFEU, rozhodl, že „[p]ři neexistenci přesnější definice území, které spadá pod svrchovanost každého členského státu, ve Smlouvě přísluší každému členskému státu určit rozsah a hranice tohoto území v souladu s pravidly veřejného mezinárodního práva“.

25 – K článku 355 SFEU viz rovněž mé stanovisko ve věci *The Gibraltar Betting and Gaming Association* (C-591/15, EU:C:2017:32, bod 54 a násl.).

26 – Viz rozsudek ze dne 6. září 2017, *Intel v. Komise* (C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 43).

52. V oblasti práva ochranných známek Soudní dvůr rozhodl, že by účinnost pravidel upravujících známkoprávní ochranu²⁷ byla narušena, kdyby se užívání označení totožného nebo podobného s ochrannou známkou zapsanou v Unii v nabídce k prodeji nebo reklamě na internetu určené spotřebitelům nacházejícím se v Unii vymykalo použití těchto pravidel pouze z důvodu, že třetí osoba, která je původcem této nabídky nebo této reklamy, je usazena ve třetí zemi, že se server internetových stránek, které používá, nachází v takové třetí zemi nebo že se zboží, které je předmětem uvedené nabídky nebo reklamy, nachází ve třetí zemi²⁸.

53. Situace těchto dvou typů představují podle mě krajní situace výjimečné povahy. V obou z nich je klíčovým účinek na vnitřní trh (ačkoli dotčeny mohou být i jiné trhy). Vnitřní trh je území jasně vymezené Smlouvami. Internet je naproti tomu svou povahou celosvětový a svým způsobem všudypřítomný. Analogie a srovnávání jsou tedy obtížné.

b) K extraterritoriálním účinkům základních práv

54. Mám za to, že se nelze dovolávat ani – jak činí veřejný ochránce práv – judikatury Evropského soudu pro lidská práva k extraterritoriálním účinkům Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, při vydávání osoby do třetí země²⁹, a to ze dvou důvodů.

55. Zprvce oblast působnosti Listiny závisí na oblasti působnosti unijního práva, a nikoli naopak, což je výslovně stanoveno v čl. 51 odst. 2 Listiny³⁰.

56. Zadruhé se tato judikatura týká zvláštních případů trestu smrti a zákazu mučení, tedy lidských práv, která jsou základem každého právního státu a ze kterých není možná žádná výjimka³¹.

57. Naproti tomu „právo být zapomenut“ – a to je v jistém smyslu jádrem projednávané věci – musí být poměřováno s jinými základními právy.

c) K vyvažování základních práv

58. Klíčovým argumentem proti povinnosti odstranit odkaz z výsledků vyhledávání na celosvětové úrovni je vyvážení základních práv a s ním související závěry vyplývající z rozsudku Google Spain a Google³². V uvedené věci Soudní dvůr přiznal velký význam vyvážení práva na ochranu údajů a na soukromý život s oprávněným zájmem veřejnosti na nalezení hledané informace.

59. Není sporu o tom, že právo na ochranu údajů a právo na soukromý život jsou práva vyplývající z článků 7 a 8 Listiny a musí mít vazbu na unijní právo a jeho územní působnost. Totéž platí pro oprávněný zájem veřejnosti na nalezení hledané informace. V unijním kontextu vyplývá toto právo z článku 11 Listiny. Cílovou skupinou není celosvětová veřejnost, nýbrž veřejnost, na kterou se vztahuje působnost Listiny, tedy evropská.

27 – V dané věci a v rozhodné době čl. 5 odst. 3 písm. b) a d) první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92), a čl. 9 odst. 2 písm. b) a d) nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146).

28 – Viz rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další (C-324/09, EU:C:2011:474, bod 63).

29 – Viz rozsudek ESLP ze dne 7. července 1989, Soering v. Spojené království, CE:ECHR:1989:0707JUD001403888; ze dne 11. července 2000, Jabari v. Turecko, CE:ECHR:2000:0711JUD004003598; ze dne 15. března 2001, Ismaili v. Německo, stížnost č. 58128/00, a ze dne 4. září 2014, Trabelsi v. Belgie, CE:ECHR:2014:0904JUD000014010.

30 – Viz rovněž rozsudek ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, bod 19).

31 – V souvislosti s článkem 4 Listiny viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 85 a 86, jakož i výslovné odkazy na článek 3 a čl. 15 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

32 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

60. Přípuštění celosvětového odstranění odkazu z výsledků vyhledávání by vedlo k tomu, že orgány v Unii nebudou s to vymezit a určit právo přijímat informace, a tím spíše poměřit toto právo s ostatními základními právy na ochranu údajů a na soukromý život. A to o to více, že zájem veřejnosti na přístupu k informacím se bude nevyhnutelně lišit podle toho, kde se nachází, a tedy v každém třetím státě je jiný.

61. Navíc by v takovém případě hrozilo, že Unie bude osobám ve třetích zemích bránit v přístupu k informacím. Kdyby některý orgán v Unii mohl nařídit celosvětové odstranění odkazu z výsledků vyhledávání, byl by vyslán fatální signál třetím zemím, které by také mohly nařizovat odstranění odkazu z výsledků vyhledávání podle svých vlastních zákonů. Představme si, že některé třetí země budou z jakéhokoli důvodu vykládat některá svá práva způsobem, který osobám nacházejícím se v některém členském státě Unie zabrání v nalezení hledané informace. Pak by skutečně hrozilo, že v evropském i celosvětovém měřítku dojde k dorovnání úrovní směrem dolů, na úkor svobody projevu³³.

62. Otázky řešené v projednávané věci tedy nevyžadují, aby ustanovení směrnice 95/46 platila mimo území Unie. To ovšem neznamená, že by unijní právo nesmělo nikdy uložit takovému provozovateli vyhledávače, jako je Google, aby přijal opatření na celosvětové úrovni. Nevylučuji, že může dojít k situacím, kdy bude zájem Unie vyžadovat uplatnění ustanovení směrnice 95/46 mimo území Unie. Nicméně v takové situaci, jaká nastala v projednávané věci, není důvod uplatňovat ustanovení směrnice 95/46 takovým způsobem.

63. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr na první předběžnou otázku odpověděl, že ustanovení čl. 12 písm. b) a čl. 14 písm. a) směrnice 95/46 musí být vykládána v tom smyslu, že provozovatel vyhledávače není povinen v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu provést toto odstranění na všech doménových jménech svého vyhledávače tak, aby se sporné odkazy již neobjevovaly, bez ohledu na místo, ze kterého je vyslán požadavek na vyhledávání podle jména žadatele.

B. K druhé a třetí předběžné otázce

64. Vzhledem k tomu, že na první otázku navrhuji zápornou odpověď, je třeba v analýze pokračovat a zabývat se společně druhou a třetí otázkou.

65. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda je provozovatel vyhledávače povinen v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu odstranit sporné odkazy ze zobrazených výsledků vyhledávání podle jména žadatele pouze na doménovém jménu, které odpovídá státu, o kterém se má za to, že z něj byl vyslán požadavek na vyhledávání, nebo obecně na doménových jménech vyhledávače, která svou koncovkou odpovídají národním mutacím tohoto vyhledávače, ve všech členských státech Unie.

66. Účelem třetí otázky – položené „doplňkově“ k druhé otázce – je určit, zda je provozovatel vyhledávače v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu povinen odstranit sporné odkazy prostřednictvím techniky zeměpisného blokování z výsledků vyhledávání podle jména oprávněného z „práva na odstranění odkazu“ spuštěného z IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna ve státě jeho bydliště, nebo také obecně z IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna v jednom z členských států, v nichž se uplatní směrnice 95/46, a to bez ohledu na doménové jméno použité uživatelem internetu, který provádí vyhledávání.

33 – Viz rovněž stanovisko ve věci Google Spain a Google (C-131/12, EU:C:2013:424, bod 121), ve kterém generální advokát N. Jääskinen vyjádřil názor, že základní právo na informace si zaslouží v unijním právu zvláštní ochranu, zejména vzhledem ke skutečnosti, že autoritativní režimy jinde ve světě stále více omezují přístup k internetu nebo cenzurují obsah zpřístupněný na internetu.

67. Předkládající soud v těchto předběžných otázkách neoddělitelně váže doménové jméno vyhledávače³⁴ s místem, ze kterého bylo spuštěno internetové vyhledávání podle jména určité osoby³⁵.

68. U první předběžné otázky je taková vazba přirozená, protože když provozovatel vyhledávače zneprístupní výsledky vyhledávání na všech svých doménových jménech, sporné odkazy se již samozřejmě nezobrazí, ať už bylo vyhledávání spuštěno odkudkoli.

69. Naproti tomu v případě záporné odpovědi na první otázku, jak navrhuji, již taková vazba automatická není. Jak totiž uvádí samotný předkládající soud, každý může vyhledávání spouštět z kteréhokoli doménového jména vyhledávače. Koncovka google.fr například není určena jen k vyhledávání z Francie.

70. Tato možnost může ovšem být omezena technologií tzv. geo-blockingu (zeměpisného blokování).

71. Zeměpisné blokování je technika omezování přístupu k internetovému obsahu v závislosti na zeměpisné poloze uživatele. Při zeměpisném blokování se poloha uživatele určuje za pomoci technik geolokalizace, jako je například ověření IP adresy uživatele. Zeměpisné blokování, které je jednou z podob cenzury, se považuje za neoprávněné v právu vnitřního trhu Unie, kde je upraveno zejména nařízením, jehož cílem je zabránit tomu, aby obchodníci, kteří působí v jednom členském státě, blokovali nebo omezovali přístup ke svým on-line rozhraním pro zákazníky z jiných členských států, kteří hodlají uzavírat přeshraniční transakce³⁶.

72. Připustí-li se zeměpisné blokování, pak na použitém doménovém jménu provozovatele vyhledávače nezáleží. Navrhuji proto se zabývat druhou otázkou až po zodpovězení třetí otázky.

73. V rozsudku Google Spain a Google³⁷ Soudní dvůr rozhodl, že provozovatel vyhledávače musí v rámci své odpovědnosti, pravomoci a možností zajistit, aby činnost tohoto vyhledávače splňovala požadavky směrnice 95/46, aby touto směrnicí stanovené záruky mohly nabýt plného účinku a mohlo být skutečně dosaženo účinné a úplné ochrany dotčených osob, zejména jejich práva na soukromí³⁸.

74. Jakmile je tedy shledána existence práva na odstranění odkazu z výsledků vyhledávání, musí provozovatel vyhledávače přijmout veškerá jemu dostupná opatření, aby zajistil účinné a úplné odstranění odkazu z výsledků vyhledávání³⁹. Tento provozovatel musí učinit vše, k čemu má technické možnosti. Ve věci v původním řízení to zahrnuje zejména techniku zeměpisného blokování, a to nezávisle na doménovém jménu, které uživatel internetu využil k vyhledávání.

75. Odstranění odkazu z výsledků vyhledávání musí být provedeno nikoli na vnitrostátní úrovni, jak záhy vysvětlím, nýbrž na úrovni Evropské unie.

34 – Například google.fr, google.lu, google.za či google.com.

35 – Například Francie, Lucembursko, Jihoafrická republika či Spojené státy.

36 – Viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/302 ze dne 28. února 2018 o řešení neoprávněného zeměpisného blokování a dalších forem diskriminace založených na státní příslušnosti, místě bydliště či místě usazení zákazníků v rámci vnitřního trhu a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES (Úř. věst. 2018, L 601, s. 1; oprava Úř. věst. 2018, L 66, s. 1).

37 – Rozsudek ze dne 13. května 2014 (C-131/12, EU:C:2014:317).

38 – Viz rozsudek ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 38).

39 – V rozsudku ze dne 15. září 2016, Mc Fadden (C-484/14, EU:C:2016:689, bod 96), Soudní dvůr v souvislosti s porušeními práva duševního vlastnictví zdůraznil, že opatření přijatá adresátem při výkonu soudního příkazu musí být dostatečně účinná k zajištění efektivní ochrany dotčeného základního práva, což znamená, že musí vést k zabránění nebo alespoň ke ztížení nedovolených prohlížení předmětů ochrany a ke skutečnému odrazení uživatelů internetu, kteří využívají služeb adresáta tohoto soudního příkazu, od prohlížení těchto předmětů, které jim byly zpřístupněny za porušení uvedeného základního práva. Viz rovněž rozsudek ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 62). Tuto argumentaci lze uplatnit i v projednávané věci.

76. Vzhledem k tomu, že směrnice 95/46 má „za cíl zajištění vysoké úrovně ochrany v[Unii]“⁴⁰, je jejím účelem zavést úplný systém ochrany údajů, který překračuje hranice jednotlivých států. Tato směrnice, založená na bývalém článku 100a SES⁴¹, zapadá do podstaty vnitřního trhu, který zahrnuje – je-li vůbec třeba to připomínat – prostor bez vnitřních hranic⁴². Z toho plyne, že odstraněním odkazu z výsledků vyhledávání na vnitrostátní úrovni by byl oslaben tento harmonizační cíl i užitečný účinek ustanovení směrnice 95/46⁴³.

77. Dále je třeba poukázat na to, že podle nařízení 2016/679 by taková otázka ani nevystala, neboť toto nařízení je jako takové „přímo použitelné ve všech členských státech“⁴⁴. Nařízení 2016/679, založené na článku 16 SFEU, přesahuje přístup vnitřního trhu zastávaný ve směrnici 95/46 a jeho cílem je zajistit úplný systém ochrany osobních údajů v Unii⁴⁵. V tomto nařízení se systematicky hovoří o Unii, území Unie nebo členských státech⁴⁶.

78. Navrhují proto odpovědět na druhou a třetí předběžnou otázku tak, že provozovatel vyhledávače má povinnost odstranit odkazy z výsledků vyhledávání zobrazených na základě požadavku na vyhledávání podle jména žadatele vyslaného z místa nacházejícího se v Evropské unii. V této souvislosti musí tento provozovatel přijmout veškerá jemu dostupná opatření, aby zajistil účinné a úplné odstranění odkazu z výsledků vyhledávání. To zahrnuje zejména techniku zeměpisného blokování podle IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna v některém z členských států, na které se vztahuje směrnice 95/46, a to nezávisle na doménovém jménu, které uživatel internetu využil k vyhledávání.

VI. Závěry

79. Vzhledem ke všem výše rozvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Conseil d'État (Státní rada, Francie) takto:

- „1) Ustanovení čl. 12 písm. b) a čl. 14 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů musí být vykládána v tom smyslu, že provozovatel vyhledávače není povinen v rámci vyhovění žádosti o odstranění odkazu provést toto odstranění na všech doménových jménech svého vyhledávače tak, aby se sporné odkazy již neobjevovaly, bez ohledu na místo, ze kterého je vyslán požadavek na vyhledávání podle jména žadatele.
- 2) Provozovatel vyhledávače má povinnost odstranit odkazy z výsledků vyhledávání zobrazených na základě požadavku na vyhledávání podle jména žadatele vyslaného z místa nacházejícího se v Evropské unii. V této souvislosti musí tento provozovatel přijmout veškerá jemu dostupná opatření, aby zajistil účinné a úplné odstranění odkazu z výsledků vyhledávání. To zahrnuje zejména techniku zeměpisného blokování podle IP adresy, u níž se předpokládá, že je umístěna v některém z členských států, na které se vztahuje směrnice 95/46, a to nezávisle na doménovém jménu, které uživatel internetu využil k vyhledávání.“

40 – Viz bod 10 odůvodnění směrnice 95/46.

41 – Nyní článek 114 SFEU.

42 – Viz čl. 26 odst. 2 SFEU.

43 – Dovolávat se na tomto místě Listiny, jak činí někteří zúčastnění, se mi ovšem jeví problematické, neboť Listina se nepoužije mimo oblast působnosti unijního práva. Oblast jejího použití je tedy určena oblastí působnosti směrnice 95/46, a nikoli naopak.

44 – Viz čl. 288 odst. 2 SFEU a deklaratorně i nařízení 2016/679 *in fine*.

45 – Je spravedlivé podotknout, že ustanovení článku 16 SFEU v době přijímání směrnice 95/46 neexistovalo, a proto základem této směrnice je článek 114 SFEU (tehdy článek 110a SES).

46 – V množném čísle.